

Editörün Notu: Bu yazı, *Demarcations*'ın 3. Sayısında bulunan, Samuel Albert'in "Egypt, Tunisia and the Arab Revolts: □How They Came to an Impasse and How to Get Out of It" (Mısır, Tunus ve Arap İsyanları; Çıkılmaz yola nasıl girdiler ve bundan nasıl çıkılabilir) adlı yazıdan seçkiler alınarak Türkçeye çevrilmiştir. Yazı hakkında daha geniş bilgiye sahip olmak isteyenler, <http://demarcations-journal.org/issue03/egypt-tunisia-and-arab-revolts-impasse.htm> adresinden orijinal metine ulaşabilirler.

Diyalektik Materyalizme Karşı Mekanik Sözde Marksizm

İslami köktendincilik, kendilerini Marksist olarak adlandıran pek çok insan tarafından, mekanik, bilimsiz "sınıf analizi" olgusundan kaynaklanan, ciddi bir yanlış anlamaya sebep olmuştur. Bu metodolojik yaklaşım, "eskimiş/köhnemiş", İslamcılık ve Batı emperyalizminin ve onun Arap siyasi temsilcileri, Batı yanlısı liberal siyasi partilerden biri ya da diğerinin, siyasi görüşlerine kuyruk olma ve pekiştirmeye bağlantılıdır. Sınıf ve ideoloji arasında bire-bir denklemi yapmak aslında Marksizm'in diyalektik ve materyalist anlayışına karşı gelmektir. [i]

Bir yandan, İslamcı hareketin, sınıf bileşimi olduğunu ileri süren ve sadece bunu gören bir görüş var. Troçkist teorisyen Chris Harman, "yeni orta sınıfın yoksullaşan kesimlerinden kaynaklanan bir 'ütopya' ... radikal İslam" diye adlandırdığı yaygın etkisi olan bir analiz yapmıştır. [ii]12 Bu hesap, dinin gerçek rolünü, basitçe "halkın afyonu", körleştiren, uyuşturan bir kaynak olduğundan daha fazlasını görmüyor. Bu, dini, dünyevi insan ilişkilerini baskı ve sömürsünü -somutlaştıran- pekiştiren ve yansıtan, tutarlı bir fikirler dizisi, bir ideoloji, bir dünya görüşü olarak görmemektir.

İslami köktencilüğün yoksulluktan "çıktığı" fikri dahi, karmaşık sosyal yapıları basitleştirir ve çarpıtır. Bu fikir halk kitlerinin derin memnuniyetsizliğinin, bir zamanlar (örneğin Irak'ta kentsel Şii topluluklar gibi) komünizme çekilmiş sosyal gruplar arasında bile, neden bu özel formu alıldığını, ya da dini fundamentalizmin neden, daha önce mutlak yoksulluk ve geri kalmışlık varken değil de, dünya gelişiminin bu noktasında böylesine büyük bir güç haline gelmiş olduğunu açıklamıyor. Neden petrol zengini Körfez ülkelerinde - ve çok farklı sosyal sınıflar arasında gelişmektedir? Neden aynı katmanlardan (ister üst ister alt) bazı insanlar şu ve ya bu İslamcılığı savunurken diğerleri şiddetle karşı çıkmaktadırlar? Neden Katar emiri, hem Amerikan askeri üslerine ev sahipliği yapmakta ve hem de, ABD-bağımlı Birleşik Arap Emirlikleri ve Suudi monarşisi Kardeşlerden nefret ederken, Mısırlı Kardeşler'i desteklemektedir? Bu olgular doğrudan sınıf konumlarından "kaynaklanıyor" gibi görünmüyor.

Taraflar asla sınıf temelinde düz bir şekilde sıraya dizilmezler ve mekanik materyalizm “ekonomik analiz” kisvesi altında bize bir ipucu veremez.

Diğer yandan, tam tersi bir sonuca varmak için, sahte bir “Marksist” yöntem olan, sınıf ve ideolojinin bire bir denklemini kullanan, İslami köktendinciliğin başka yaygın analizi var: onun yükselişinin başlıca nedeni ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin desteğinden kaynaklanmaktadır, çünkü bu “sınıf çelişkilerini gizler” ve bir ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesine engeler. Bu görüşün en etkili savunucularından biri, birçok Mısırlı ve diğer Arap laik aydına, makul teorik bir ifade olduğu düşüncesini veren, Fransız-Mısırlı ekonomist ve politik düşünür Samir Amin’dir 13[iii]

Avakian, din ve ekonomi arasındaki ilişkiyi çok farklı bir şekilde analiz eder. Hristiyan dini köktencilikini inceliyordu, ancak yöntemi kullanılarak İslamcı köktencilige de tatbik etmiştir, o şöyle yazar, “Bir çeşit ekonomist, sosyal demokrat dar görüşten gelen bazı insanlar, tüm bu ‘sosyal muhafazakarlığın’ veya dini köktencilik, aslında kendi ekonomik çıkarları temelinde hareket eden insanları sadece alıkoymak ve saptırmak olduğu konusunda ısrar içine düşmüşlerdir. Bu, ciddi bir hatadır ve üstyapıdaki şeyleri kavramada başarısızlığı içerir, özellikle de bütün bu dini fundamentalizmin, toplumdaki ekonomik ve sosyal değişikliklerde nihai temele sahipken, kendi başına görece bir hayat sürerken, ideolojik ifade olarak göreceli bir özerkliğe sahipken ... Üstyapının görece özerkliğine ve bunun, ekonomik temel ve sosyal ilişkiler üzerindeki etkisine, Sosyal-demokratlar ve burjuva-demokratik ilericilerin yaklaşımı hafife alma şeklindedir...

“Fikirler ve kültür aleminin tüm üstyapısının içine girdiği zaman, tüm farklı toplumsal ilişkiler yoluyla kırılmış olan - bükülmüş de diyebileceğimiz, insanlara ekonomik olarak ne olduğu ve bunu, onların nasıl tasavvur ettikleri arasında ham mekanik bir ilişki yoktur. Gerici Hristiyan köktencilik dahil olmak üzere bu fikirler ve bu kültür, altta yatan ekonomik temelde nihai kararını bulur, ancak bu onun nihai belirlenmesidir. Bu dialektiği kavramamız gerekir, kaba, mekanik materyalizm bize yardımcı olamaz. [iv]

Dini köktencilik, geliştiği toplumun haricinde ve ya esasen kapitalistlerin cahil kitlelere yutturumaya çalıştığı bir hile değildir. Onun yükselişi Suudi parası, İsrail gizli operasyonları, ABD ve diğer Batı güçlerinin hem Sovyet etkisine hem de gerçek devrimci hareketlere karşı mücadele etmeyi amaçlayan desteğine çok şey borçludur - bunun tekrar tekrar vurgulanması ve ayrıntılı olarak ortaya çıkarılması gerekir.[v] Ancak bu İslamcılığın bugünkü kabul edilmesini açıklamıyor. Bu kabul edilmiş büyük oranda geçmiş emperyalizminden kaynaklanmaktadır, her hangi bir komploculuğu nedeniyle değil (Emperyalistler her zaman komplocudur), sistemin kendi kör işleyişidir, özellikle emperyalizmin hakim olduğu ülkede getirmiş olduğu derin ve sürekli dönüşümler, ve bu durumun içinde onun suçlarının

etkileridir.

Avakian'ın açıkladığı gibi, "Bugünkü durumun en ayırt edici özellikleri arasında kapitalist-emperyalist sistemin hakim olduğu bir dünyada, kapitalist birikimin hızlanan sürecine bağlı yaşanan küreselleşme atılımlarıdır. Bu, çok sayıda insanın yaşamında önemli ve genellikle dramatik değişikliklere yol açmıştır, genellikle geleneksel ilişkileri ve görenekleri zayıflatmıştır ... [ve] köktencililiğin mevcut büyümesine katkıda bulunmuştur...

"Bütün Üçüncü Dünyada, her yıl milyonlarca insan, çok baskıcı şartlar altında yaşamakta ve varlıklarını sürdürmeye çalıştıkları - ama şimdi artık bunu bile yapamamaktalar - tarım arazilerinden uzağa sürülüyor: onlar kentsel alanlara savrulmaktadırlar, en çok da yaygınlaşan gecekondu'lara, kentlerin çekirdeğini çevreleyen ve halka halka genişleyen gecekondu'lara. Tarihte ilk defa, dünya nüfusunun yarısı şimdi, sürekli büyüyen gecekondu'lar da dahil olmak üzere, kentsel alanlarda yaşar durumdadır.

"Kendi geleneksel koşullarından - ve geleneksel ezilme ve sömürülme biçimlerinden - 'belleri kırılmış şekilde' sökülmüş, hiç bir şekilde uyum sağlayamayacakları, toplumun ekonomik ve sosyal dokusu ve işleyişi, çok güvensiz ve istikrarsız varlığı içine fırlatılmışlardır. Bu Üçüncü Dünya ülkelerinin çoğunda, insanların çoğunluğu kentsel alanlarda çeşitli türden, kayıt dışı ekonomide çalışmaktadır -örneğin, küçük ölçekli seyyar satıcılar ve tüccarlar gibi, veya yeraltı ve yasadışı faaliyet içindedir. Önemli bir derecede, bütün bu yerinden edilmişlik ve kargaşa ortasında, birçok kişi kendilerini güvenli hissedebilmek için, dinsel köktencililiğe yöneliyor.

"Bütün bunlara ek bir faktör, Üçüncü Dünya'da, bu büyük ve hızlı değişimlerin ve yerinden edilmelerin, yabancı emperyalistler tarafından tahakküm ve sömürüsü kapsamında yaşanıyor olmasıdır - bu durum, ekonomik ve siyasi açıdan emperyalizmin tahakkümü altında olan ve ona bağımlı olan, ve ayrıca yaygın olarak, Batı'nın 'yozlaşmış kültürünü' tanıtan ve yabancı gücün yozlaşmış ajanlar olarak görülen, 'yerel' egemen sınıflar ile ilişkilendirilmektedir. 'Bu, kısa vadede, muhalefet çerçevesini, yerel egemen sınıfların 'yolsuzluğu' ve 'Batılı yozlaşması' ve onların minnettar oldukları emperyalistler ile sınırlayan köktenci dini güçlerin ve liderlerin elini güçlendirebilir, intikam almak açısından, sömürünün ve baskının aşırı biçimlerini temsil eden, kökleri geçmişe dayalı geleneksel ilişkileri, gelenekleri, fikirleri ve değerleri uygularlar...

"Ama irticanın yükselişi de, Orta Doğu da dahil olmak üzere, birçok Üçüncü Dünya ülkesi üzerinde derin bir etkisi olan, önemli siyasi değişiklikler ve siyasi alanda emperyalistlerin bilinçli politika ve faaliyetlerinin sonucudur. Bunun kilit ölçülerinden biri olarak, Mao'nun ölümünden beri Çin'deki gelişmelerin ve bu ülkedeki tümünden değişimin, Sosyalist yolda

ilerleyen bir Çin'den, aslında kapitalizmin restore edilmiş olduğu bir Çine, Çin'de ve dünyada, devrimi teşvik ve destekleme yöneliminden, emperyalizminin egemenliğindeki siyaset çerçevesi içinde dünya gücü olmakla yer değiştirmiş olmasının etkilerini göz ardı etmemek ve ya küçümsemek çok önemlidir. Bu, kısa sürede, dünya çapında ezilen pek çok mazlum insan arasında, sosyalist devrim onlara sefaletten çıkış yolu sunduğu hissini baltalarken, belirli şekillerde dünyada egemen baskıcı güce karşı olan ve insanları kendi etraflarında toparlayan, ancak kendisi bir gerici dünya görüşü ve programı temsil eden, özellikle de şeriatçılar, için daha fazla zemin oluşturdu...

"Bu aynı gençlik ve diğerleri, şimdi İslami ve diğer dini köktencilığe doğru çekilmek yerine, radikal olarak farklı olan, komünizmin devrimci kutbuna doğru çekilmiş olurdu. Ve bu olgu Sovyetler Birliği ve başını çektiği 'sosyalist kampın' ölümü ile daha da güçlendirilmiştir...

"Bütün bular - ve buna bağlı olarak, emperyalistler ve onların entelektüel kamp takipçileri tarafından amansız bir ideolojik saldırı - yaygın olarak propagandası yapılan, komünizmin yenildiği ve öldüğü fikrine yol açmıştır, şu anda, komünizmin, geniş halk kesimleri arasında, durmaksızın emperyalist tahakküm, zulüm ve bozulmaya karşı mücadele için bir yol arayanlar da dahil olmak üzere, gözden düşmesine sebep olmuştur.

"Ama emperyalistlerin yenmeye ve gözden düşürmeye çalıştığı sadece komünizm değildir. Onlar, bir dereceye kadar, özellikle de stratejik öneme sahip olarak gördükleri dünyanın bazı bölgelerinde, emperyalist çıkarlara ve hedeflere karşı çıkan veya objektif engeller oluşturan, diğer laik güçleri ve hükümetleri de hedef aldılar.[vi]

Siyaset ve ekonomi arasındaki ilişkiye düz, ekonomist bakış; küresel piyasa ile ekonomik uyum içinde olan ama siyasi olarak ABD ve /veya diğer emperyalistlerle sorunlu rejimlerin varlığını izah edemez, Suriyede Esad rejimi ve İran İslam Cumhuriyeti gibi (ve bu konuda, bu tür bakış, her zaman hemen kar güdümlü olmayan emperyalist savaşlar olgusunu anlayamıyor). Bu tür indirgeyicilik, Batı emperyalizminin ve İslami köktencilik arasındaki ilişkinin karmaşıklığını hafife alır ve sonunda "iki modası geçmişden" biri veya diğeri ile ittifak kurma eğilimidir.

"Modası geçmişler"den biri veya her ikisinin tarafını tutmak ve güçlendirmek, tanımladığımız yanlış görüşlerin ortak özelliğidir. Bu, kendilerini ilerici ya da devrimci olarak gören bir çok insanın, neden böylesi gerici siyasi pozisyon aldığının bir tarafıdır. Bu düşünce, Mısır, Tunus ve başka yerlerde, baş düşman olarak İslamcıları gördüğü için liberal partilerin uzantıları haline gelmiş olan eski solcu güçlerin, kendilerini laik güçler olarak tanımlayan, çoğu tarafından alınan tavrı meşrulaştırmaktadır. (Ya da, Suriye söz konusu olduğunda bazılarının, Ortadoğu'daki bir çok rejimden çok daha laik ve ekonomik olarak

liberal ve hatta belirli “sola” karşı hoşgörölü, iktidardaki Baas partisinin uzantıları olması- bir kez daha, siyaset ve ekonomi arasındaki ilişki o kadar basit değildir. Burada da, bakışlarını en radikal şekliyle, Esad-vari bir rejimele sınırlayan “sol” partilerin iflasını görmekteyiz).

Eksik olan: Devrimci Komünistlerdir

Bugün Arap ölkelerinde eksik olan merkezi unsur, devrimci komünistlerin örgütlü çekirdeğidir. Bunun, fosilleşmiş “sol” partilerin veya diğer eğilimlerin üyelerinin, ister genç ister yaşlı olsun, kendi yöntemleriyle, eski toplumun kurumları olmuş olmasıyla bir ilgisi yoktur. Hatta toplumun radikal bir eleştirisini yapmakla bile ilgili yoktur. Bu, tartışmakta olduğumuz, kökten farklı toplum tipini oluşturmak için kitlelere önderlik ihtiyacını sıkıca kavramış olan, gerekli azim ve bilimsel anlayışa sahip bir gücün toplumda ortaya çıkması, mevcut devlet(ler)in gerçek bir devrimle alaşağı etmesiyle ilgilidir.

Gerçek değişim olasılığı bir an belirmiş ve sonra gözden kaybolmuş olabilir. Halkın aktivizmi, inisiyatifi ve cesareti, fedakarlıklarının buna değer sonuçlara yol açıp açmayacağına olan inançlarıyla ilgilidir. Egemen sınıflar, bölünmüş ve kargaşa içinde olduğu ve iktidarları meşruiyetini kaybettiği için, artık eski biçimde yönetemez olduğu zaman, bu kriz, otomatik olarak halkın çıkarları doğrultusunda çözölmez ve yeni düzen eskisi kadar kötü ya da daha da kötü olabilir.

Bu, Avakian'ın, Mübarek'in devrilmesinden sonra Mısır halkına mesajında, ele aldığı türden bir durumudur. “Rusya’da, Şubat 1917’de, bir başka acımasız despot, Çar (mutlak monarşi), halkın ayaklanmasıyla devrildi. Burada da, ABD, İngiliz ve diğer emperyalistler ve Rus kapitalistleri, tamamen sömüröcüler tarafından kontrol edilecek ve onların kontrolünü devam ettirecek ve halk kitlelerinin sürekli acı çekmesini sağlayacak olan, ‘demokratik yönetim’ mekanizmasını ve seçimleri kullanarak - bazı farklı partilerin daha geniş katılımına izin vererek - yeni bir formda Rus halkının ezilmesine devam etmeye çalıştılar. Ancak, bu durumda, halk kitleleri bu manevraların ve manipölasyonların farkındaydı, birçok farklı iniş- çıkışlar ve dönemeçlerden geçerek devrimci ayaklanmalarını ileriye taşıdılar. Ekim 1917’de, burjuva diktatörlüğünün kurumlarını ve mekanizmalarını yerinden söküp attılar ve yeni bir siyasi ve ekonomik sistem kurdular, sosyalizm, ve bu, dünyada çapında nihai hedef komünizme doğru ilerleme mücadelesinin bir parçası olarak, onlarca yıl sömürü ve baskı ilişkilerinin kaldırılması yönünde devam etti. Rusya’daki ayaklanmaların önemli farklılığı, orada önderler çekirdeğinin, komünist önderlerin olmasıydı, sadece şu ya da bu acımasız despotun değil, bütün baskıcı sistemin doğası hakkında - ve sadece belirli bir hükümdarı makamından etmek için değil, bütün sistemi ortadan kaldırmak, tüm baskı ve sömürüyü ortadan kaldırma çabası içinde olan insanların, özgürlüğünü ve en temel çıkarlarını

gerçekten temsil eden ve ona hayat veren bir sistemle değiştirmek için, devrimci mücadelenin devam ettirilmesine olan ihtiyaç hakkında - bilimsel temele dayalı net bir anlayışa sahip olan komünist önderliğin varlığıydı.

“Rusya’da devrim, 1950’lerde kapitalist restorasyon sonucu, tersine çevrilmiş olmasına rağmen, bugün Rusya kapitalist-emperyalist bir güç olduğu gerçeğini artık gizlemeye çalışmıyor, 1917 Rus Devrimi’nin dersleri önemli değere sahiptir, bugün için gerçekten de belirleyici derslerdir. En belirleyici ders şudur: milyonlarca insan nihayet kitleler halinde, kendilerini bağlayan kısıtlamaları kırıp, ezenlere ve işkencecilere karşı ayaklandığında, kahramanca mücadelelerinin ve fedakarlıklarının gerçekten köklü bir değişikliğe, tüm sömürü ve baskının ortadan kaldırılmasına doğru ilerlemeye, yol açıp açmayacağı; gerekli bilimsel anlayış ve yöntemi olan ve bu temelde, geniş halk kitleleri arasında gerekli stratejik yaklaşımı, etkiyi ve örgütlü bağları geliştirecek, halkın temel çıkarlarına uygun olarak toplumun gerçek devrimci bir dönüşümü hedefiyle, tüm iniş-çıkışlar ve dönemeçlerden geçerek, halkın ayaklanmasına yol gösterecek önderliğin, komünist bir önderliğin olup olmadığına bağlıdır. Ve, milyonlarca kitle hapsedildikleri ve onları aşağı çeken, ‘normal rutin’ ve baskıcı ilişkilerin sıkı dokunmuş zincirlerini kırıp, ayaklandığı zaman, saflarını ve önderlik yeteneğini daha da güçlendirerek bu kitlelerle bağlarını geliştirmek komünist örgüt için çok önemli bir zamandır.

“Eğer, bu çalkantılı durum ortasında, böyle bir komünist örgüt henüz yoksa, ya da sadece izole edilmiş halde varsa, komünist teoriyi canlı bir şekilde inceleme ve uygulama zorluklarının üstesinden gelerek ve sürekli olarak kitlelerle bağı geliştirmeye, etkilemeye çalışmak ve sonuçta onların temel ve en yüksek çıkarlarını temsil eden devrim, komünist devrim, yönünde kitlelere önderlik etmek üzere, bu komünist örgütün inşa edilmesi ve geliştirilmesi çok önemlidir..., hakiki kurtuluş ve toplumun gerçek devrimci dönüşümü yönünde, ezilen kitlelerin kahramanca mücadelesinin gerekli önderlikle, gerçek anlamda geliştiğini görmek isteyen herkese: mücadele eden kitleler arasında giderek artan etkisi ve varlığıyla, örgütlü meydan okuma ifadesi olan, komünizmin özgürleştirici bakış açısı ve hedefiyle birleşin ve yükseltin.[vii]

Arap Ayaklanmalarında Ortaya ne Çıkacak?

Son birkaç yıl, görece küçük bir azınlığın, toplumun geri kalanı üzerinde oynayabileceği güçlü etki hakkında, olumlu ve olumsuz, zengin dersler sağladı. Genellikle halkın temel çıkarları ile uyumlu olduğunda, gençlik ve başkalarının ısrarcı olmaları, Mısır ve Tunus toplumu genelinde mizaç yaratan bir faktör oldu. Onlar, genel kitleleri ya da çoğunluğu, ihtiyaçlar hakkında bilinçli karar vermeyi, olasılıkları, yöntem ve toplumsal değişimin zamanlaması konusunda bekleyecek olsalardı; Mübarek ve Bin Ali hala kendi saraylarında

oturuyor olacak ve çoğu insan hala alternatifin olmadığını düşünüyor olacaktı. Ancak bu dönem aynı zamanda acı dersler vermiştir

Devrimci kriz, devrimci bir partinin çalışması olmadan ve kitleler arasında devrimci komünist hareket ortaya çıkmadan, devrim yapmak için gerçek bir olasılık haline gelmez -

bir bilim ve bir amaç olarak komünizm tarafından yönlendirilen bir hareket, küçük olsa bile, toplumun tümü üzerinde önemli bir etkiye sahip olmak için her fırsatı kollar, güç oluşturur ve böylece koşullar olgunlaştığı zaman iktidarı kazanır. Şu ana kadar 2013 yılındaki olaylar böyle bir hareketinin aciliyetini ortaya çıkardı: Arap Baharı ile açılan kargaşa dönemi sonunda çözülecek ve farklı önderlik ve yönelim ortaya çıkmadan, devrimci komünist önderlik olmadan, gerici bir çözüm olacak, bugün bunun farklı şekillerde test edildiğini ve biçim aldığını görmekteyiz.

İran Şah'ına karşı 1979 devriminin tarihçesi ve akıbeti şimdi çok ibret vericidir. Gasp edilmiş, saptırılmış ve mağlup edilmiş bir devrim deneyiminden geçtiği olan İranlı yoldaşlar, bu acı dersleri özetlediler/toparladılar. Mısırlılar, Tunuslular ve İslamcı güçler hakkında hayalleri olan diğerleri yanı sıra, o zamandan beri İran halkının uğradığı haksızlıkları önlemek için

kendilerini emperyalizm yanlısı orduların eline bırakmak için istekli olanlar, dikkat etmelidir.[viii]

Ama “ iki modası geçmiş”in pençelerini kırmak için yeterli güçte devrimci hareket ortaya çıkmış olsaydı, ve dahası, herhangi bir ülkede bir devrim olsaydı, bu bugünün zorlu bölgesel ve dünya şartlarında gerçek ve çok ihtiyaç duyulan bir değişiklik üretecekti. Bu diğer ülkelerde devrim yapmaya yardım edebilirdi, bu devrim de, tekrardan atılımın ilk başladığı yer üzerine geri etki yapabilirdi. Sonuçta, Sidi Bouzid’de, küçük bir ülkenin izole bir kasabasında başlamış olan şey, bütün bölgeye yayılıp, tüm dünyadaki insanları etkileyebildiyse, çoğu insanın artık tek olasılık olarak düşündüğü, dehşete karşı, bir çıkış yolu için mücadele eden bir hareket, gerçekten devrimci bir şey, ortaya çıkmış olsaydı neler olabileceğini bir düşünün.

Eğer, toplumda liberallere, reformistlere ve revizyonist “komünistlere” kulak veren yoksa, devrimci komünizmin kitleler ile bağlantı kurabilmesinin hiçbir yolu yoktur, diye bir arguman var. Ama ulusların acımasız sömürü ve baskının olmadığı bir kapitalizme sahip olmaya çalışmak ya da kadınların üzerinde baskının olmadığı “hümanist” bir İslam yönetimine - bunlar gerçekleştirilemeyecek olan çözümlerdir ve potansiyel liderlerin ve aktivistlerin bir bölümünün, bu gerçeği anlaması için ne kadar erken harekete geçilirse o

kadar iyidir. Tartışmaları önlemeye çalışmak; insanları aptal yerine koymak ya da dinsel önyargılarını tatmin olmayacak, günün ekonomik ve sosyal ilişkileri ile şekillenen düşüncelerini daha fazla garanti edecek sadece, onların, her zaman derin özelemleri ve temel çıkarlarına aykırı kalacaktır.

Avakian tarafından geliştirilen devrimci komünizmin yeni bir sentezi, her ülkede devrimcilerin, esas olarak, dünyada ihtiyaç olan devrimci dönüşümün mümkün olduğunu görmelerini sağlayan temel bir çerçevenin olması büyük bir avantaj. Kitlelerin kurtuluşu için mücadele etmek isteyen herkes, öne çıkan en gelişmiş bilimsel anlayışı ile meşgul olmalıdır. Devrimci komünist bakış açısı, yöntem ve analiz gerçekliğe tekabül eder, çünkü insanları harekete zorlayan sorunlara cevap verebilmektedir.

Hiç bir bakış açısı ve hareketin sunamayacağı devrimci komünist akım, tabanda ve toplumun genelinde, dünyayı değiştirmek amacıyla bilinçli ve aktif olarak rol alan, çok sayıda insan arasında kök salıp kendisini geliştirmelidir. Bu kadar çok insan, fedakarlıklarının ne getirebileceği hakkında net bir vizyonları olmadan, hayatlarını feda etmeye istekli olabilmişse, olası yeni ve özgürleştirici toplumun bilimsel bir vizyonun, çok sayıda insanı motive ettiğini ve toplumda herkesin karşı karşıya kaldığı bütün sorunların ve konuların etrafında - Arap ayaklanması ardından, milyonlarca insanın konuştuğu ve tartıştığı - mücadelelerde bir güç olmuş olsaydı neler olabileceğini bir düşünün.

Derin toplumsal krizlerin bir damgası olan tarihin yoğunlaşması, hızla milyonlarca insanı, ne yapılması gerektiği temel anlayışına getirebilir. Ancak bu, sadece ve sadece, sorunların niteliğine ve onların devrimci çözümüne gerçek, yani bilimsel, bir ışık tutmak için mücadele eden, insanların görüşlerini, yaşanabilir ve arzu edilir farklı bir dünya vizyonuna yükseltecek ve oraya nasıl gidileceğini gösterecek, siyasi bir gücün ortaya çıkmasıyla olabilir. Arap ülkelerinde mevcut koşullar altında var olduğu şekliyle, devrimci komünist anlayış ile az sayıda insan bile, çok geniş sayıda insanı harekete ettirmeyi başarabilir. Bugün bir avuç olanlar binler olabilir ve milyonlara önderlik edebilir.

Bu, komünizmin yeni sentezi ile meşgul olma ve onu kavrama görevini çok önemli ve acil bir görev yapar, özellikle devrimci özelemlerin ve yoğun tehlikelerin kazancı olan Orta Doğu ve Kuzey Afrika'da.

[i] "According to the materialist conception of history, the ultimately determining element in history is the production and reproduction of real life. Neither Marx nor I have ever asserted more than this. Therefore if somebody twists this into saying that the economic factor is the only determining one, he is transforming that

proposition into a meaningless, abstract, absurd phrase. The economic situation is the basis, but the various components of the superstructure... also exercise their influence upon the course of the historical struggles and in many cases determines their form in particular.” (Engels, “Letter to J. Bloch,” September 21-22, 1890)

[ii] Chris Harman, *The Prophet and the Proletariat, Islamic Fundamentalism, Class and Revolution*, Socialist Workers Party, London, 1999. Text available online at socialistworkers.co.uk. This is the theoretical basis for the support for Islamists that is the calling card of the International Socialist trend, although such thinking is hardly confined to Trotskyists.

[iii] Amin has been one of the most prominent theorists among opponents of imperialism for decades and a guiding light of the World Social Forum. Yet he backed the French invasion of Mali and the coup in Egypt with the argument that since Islamism keeps countries weak, a military move against the Islamists is a blow to U.S. domination. This should be called out as a betrayal from someone like Amin who considers himself a Marxist, but unfortunately it is considered common sense by many Egyptians and others. (For Amin’s writings on Islamism over the years, see the Monthly Review web site. For similar writings and his position on Mali, pambuka.org. On the coup, “The Egyptian nation and its army,” ahewar.org.)

This position is related to Amin’s views on imperialism and capitalist development. He was associated with Andre Gunder Frank whose book *The Development of Underdevelopment* put forward the thesis that imperialism prevents the economic development of countries like Brazil, a kind of inside-out version of the classical reactionary developmental theory which held that economic development would provide the answer to such countries’ problems. Neither theory holds up well in light of Brazil’s situation today.

The wrong idea that imperialism precludes development influenced Amin’s view of the Chinese revolution, where he saw economic development as the key issue and failed to properly notice the difference between Mao’s project of balanced and articulated development in the service of overcoming class society and Deng Hsiao-ping’s project of development at any price. Although he called himself a Maoist, Amin ended up backing the “capitalist roaders” whose coup overthrew socialism and reversed the direction in which Mao led China.

In lending his prestige to the military coup in Egypt, Amin wrote that it was carried out by “the Egyptian nation and its army.” The imperialist-dependent Egyptian ruling classes have an army; its job has nothing to do with the interests of the masses of Egyptian people or the Egyptian nation. Its weapons are for killing Egyptians or for show, like its second-rate American-supplied aircraft stripped of technology potentially useful against Israel, or maybe to be unleashed against other, weaker neighbors. Egypt’s army is specifically organized not to fight against a border state that has invaded it repeatedly and is the only real foreign threat. As for the idea that there is something special about the Egyptian army because most of its members are conscripts, with that argument the U.S. forces in Vietnam could also have been called a “people’s army.”

[iv] “A Radically New Kind of State, A Radically Different and Far Greater Vision of Freedom,” *Revolution*, #37, March 05, 2006.

[v] For instance, see Robert Dreyfuss, *Devil’s Game, How the United States Helped Unleash Fundamentalist Islam*, Metropolitan Books, 2005. The effects of the crushing of the secular Palestinian liberation movement, including Israel’s systematic murder of Palestinian intellectuals, are still painfully felt in the Arab countries today.

[vi] Avakian, *Away with All Gods! Unchaining the Mind and Radically Changing the World*, pp. 101-106. In the following pages, Avakian goes on to discuss Iran, the PLO and Nasser.

[vii] *Egypt 2011: Millions Have Heroically Stood Up... The Future Remains to Be Written*, *Revolution*, no. 224, February, 2011.

[viii] From Iran to Our Revolutionary Comrades in the Middle East and North Africa, a statement from the Communist Party of Iran (Marxist-Leninist-Maoist) on May First 2011. It points out that in Iran, “The revolutionary crisis that had gripped the society was solved negatively and brought three decades of catastrophe for the working class and the people of Iran and had tremendous negative impact on the trend of revolution in the Middle East as well as the world and enhanced the counter-revolutionary atmosphere.” It also explains, “If the people lack a revolutionary communist movement that could push forward the answer for ‘what do we want’ from the position of the proletariat and other oppressed and exploited of the society and lead the masses to fight for that goal; if we lack that, the reactionary classes and their representatives will impose their own agenda on the masses and tell them ‘what they should want’...”

“These are two radically different roads. If the second road wins out, undoubtedly the face of this region and the world will radically change in favor of the peoples of this region as well as the world over. But to make the second road win out, millions of people should come to know what a real revolution is and what is the character of the society they need and want and what kind of class leadership can lead the way towards reaching it. Without millions becoming conscious in this way and getting organized to fight for this goal, the enemies can sell anything to people in the name of ‘revolution.’ This we saw in the case of the Iranian revolution of 1979. As a result in Iran, basically the same situation remained and even became worse.” (For the entire document, see sarbedaran.org and click on “other languages.”)